

esquerra Nacional

NÚMERO 96
DEL 20 AL 26 DE MAIG
2008

ACTUALITAT » 7

Creu Roja aplaudeix la gestió d'Esquerra en ajut humanitari

25è CONGRÉS NACIONAL » 4-5

Qüestionari als candidats a la Presidència d'Esquerra

ESTAT FRANCÈS » 6

El català es fa sentir a l'Assemblea Nacional i a l'Ajuntament de Perpinyà

L'AS DE BASTOS

Desastres no naturals

» Més de cent mil persones han mort a Myanmar pel cicló Nargis i milions s'han quedat sense sostre. Una xifra esfereïdora que creixerà per la inoperància d'una dictadura que només busca la seva supervivència. Una cosa són els desastres naturals; l'altra, crear-se de mans. Davant aquesta situació, la comunitat internacional ha de garantir una resposta humanitària adequada. Tot i que alguns diguin que som una simple «comunitat autònoma», el cert és que la Cooperació Catalana no només ha enviat ajuda amb celeritat, sinó que continuarà exigint l'obertura de fronteres per facilitar l'accés a les víctimes.

David Minoves

Director General de Cooperació al Desenvolupament i Acció Humanitària

25è
Congrés Nacional

DEBATS

PRINCIPAT I CATALUNYA NORD

Debat a la Presidència i a la Secretaria General
Dissabte 31 de maig, 17 h

ESPARREGUERA

Teatre de la Passió (av. Francesc Marimon, 83)

Cal inscriure's: 25congres@esquerra.org o al telèfon 93 453 60 05

gent d'esquerra Ramon I. Canyelles

ÀNGEL RAMOS

Esglésies amb campana d'obús és un treball teu que va rebre un premi de la Diputació de Lleida. De què tracta?
Durant la guerra, les campanes de les esglésies van servir per fabricar armament. A Artesa de Segre i voltants, els bombardeigs van deixar un gran nombre de bombes amb el cap campaniforme. L'enginyer popular va usar els caps d'aquestes bombes per fer-les servir de campana i encara en queden algunes. El treball consistí a investigar l'origen de cada una d'aquestes campanes. Tres anys de feina gratificant. Mai no hagués pogut pensar que despertaria tant d'interès.

Vas fundar l'Associació Fotogràfica de Gràcia en homenatge al frare caputxí Robert de la Riba, un gran organista. Quina relació hi tenies?

L'associació la vam fundar el grup d'amics i deixebles del pare Robert. Ell, a principis dels anys 60, era el nostre mestre de capella a l'escolania de Pompeia i aquesta relació quotidiana no es va aturar fins la seva mort, el 1999. El pare Robert va ser un dels grans intel·lectuals silenciosos del segle XX. Organista de reconeixement internacional, compositor, fotògraf, era un home compromès amb el seu país, avançat en el seu temps i de gran fortalesa física i intel·lectual. Va ser amb qui vam aprendre a estimar Catalunya, descobrint-la geogràfica, social i políticament.

El teu oncle era el pintor Joan Josep Tharrats. Quin record en tens?

El que més he valorat del tiet va ser la iniciativa de formar amb en Tàpies, Brossa, Guinovart i altres el col·lectiu Dau al set, una plataforma per impulsar l'expressió artística del pensament avantguardista que en aquells moments trencava els esquemes de l'art. Un exemple que la unió fa la força, sobretot en els moments que és més necessària.

Des de 1973 practiques espeleologia. És un esport de risc, què t'aporta?

Per a mi l'espeleologia és una vàlvula d'escapament, un desafiament a la normalitat amb la possibilitat de descobrir recorreguts mai trepitjats. L'esperit dels vells exploradors.

Barcelona, 1955

Consultor de viatges.

Militant d'Esquerra-L'Hospitalet des del 2001.

infoGràfica

Principals exportacions d'armes de l'Estat espanyol fora de la Unió Europea

Període 1997-2006. Font: Subdirecció General de Comerç Exterior de Material de Defensa y de doble uso.

tribuna

Un vici saludable que s'encomana

Quan era petit llegia durant hores i hores històries de Mortadelo i Filemón. La meua àvia era portera d'una finca de Gràcia i recollia els diaris i les revistes dels veïns. Suposo que els duia al drapaire per arrodonir la mesada, però abans en separava tot allò que els néts podíem aprofitar. I ho aprofitàvem: anàvem sovint a casa els avis, on entre moltes altres aventures vivíem l'experiència de penjar-nos fora del temps en companyia dels personatges de la galàxia Bruguera. La veritat és que l'àvia em mirava amb posat greu mentre llegia i les hores corrien pel meu costat fins a fer-se fosc.

Et cremaràs la vista, deia sempre, en un lleu to de retret. No tinc gaires dubtes que dec en bona part haver esdevingut lector a l'efecte combinat d'aquell retret amb la incitació de les revistes rebregades.

La veritat és que parlem massa de la lectura i la practiquem poc. I el que té sentit de la lectura, el que dóna satisfacció i plaer, com passa amb les millors coses bones d'aquesta vida, és la seva pràctica. La millor manera d'engrescar a la lectura és convidant a llegir: llegeix, i així que trobis el teu text veuràs que l'esforç ha valgut la pena. I quan comencis ja no trobaràs

el moment de parar. Perquè la lectura entreté, sí, i també pot informar. Però, sobretot, ens fa viure amb més intensitat la pròpia vida i també les vides que mai no viurem. Aquest és el seu ferment revolucionari. Per això els totalitarismes es funden sempre en una crema de llibres.

La millor manera de fomentar la lectura, doncs, és oferir —com pretén fer el Pla que ara engegarem—, tant als qui les esperen com als qui ni tan sols hi comptaven, ocasions de llegir. El contacte amb tota mena de textos i en especial amb la lectura literària és altament contagiós. Llegeix sense protecció i ja m'ho direu.

Oriol Izquierdo

Director de la Institució de les Lletres Catalanes

combustible per a falles

MONTSERRAT NEBRERA
Diputada del PP al Parlament
El Punt, 13 de maig

Catalunya és un dels símbols de la decadència d'Occident. Hem tocat fons. Queden molts deures per fer.

MONTSERRAT TURA
Consellera de Justícia de la Generalitat
El món a RAC 1, 15 de maig

Si tinguéssim un *skin* d'ideologia ultra que hagués agredit dos Mossos d'Esquadra i hagués estripat una bandera catalana, o l'hagués cremada, també estaríem dient que és excessiu?

JOSÉ MARÍA BARREDA
President de Castella-la Manxa
El Economista, 12 de maig

No acepto el eje de Cataluña y Valencia para la financiación.

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO
President del Govern espanyol
El Periódico de Extremadura, 14 de maig

[En referència al finançament d'Extremadura] Comparto vuestros criterios. El nuevo sistema debe mejorar la solidaridad

MIQUEL ICETA
Portaveu del PSC al Parlament
Els Matins (TV3), 13 de maig

El concert econòmic no és solidari, no és desitjable, no el volem i no correspon a la nostra història.

l'enquesta

El 24 de maig serà el dia internacional de les dones per la pau i el desarmament. Quin paper creus que han de jugar les dones en aquesta lluita?

Gemma Lago
Secretària de Coordinació
Institucional de les JERC

En la multiplicitat de rols que la dona ha d'assumir en els conflictes, destacaria la suplència que fan com a activistes i dirigents comunitàries, paper tradicionalment assignat a l'home, convertint-se en els puntals de les seves comunitats. Cal aconseguir que en la resolució dels conflictes la dona no perdi aquest paper més polític per tal que les societats puguin ser més equitatives i justes.

Andreu Felip
Director de l'Agència Catalana
de Cooperació

El paper de les dones en el desarmament s'ha de fonamentar en una major capacitat de decisió en la planificació econòmica familiar perquè això serà clarament positiu en la lluita contra la malnutrició. Segons diversos estudis de les Nacions Unides, mentre que les dones africanes destinen el 70% dels seus ingressos a la cistella d'aliments, els homes només hi destinen el 20%.

Maria Olivares
Membre de la Marxa Mundial
de Dones

La Marxa Mundial de Dones convida les dones del món a trencar el silenci i accelerar la llarga marxa cap a la pau i la justícia. Tots els éssers humans tenen dret a viure en un món sense guerra ni conflicte armat. La tolerància, el diàleg i el respecte a la diversitat són garanties de pau. No hi ha tradició, ideologia ni sistema econòmic o polític que justifiqui la violència.

Eduard Ibáñez
Director de Justícia i Pau
de Barcelona

La història ens mostra com les dones, especialment les mares, sovint han aportat una sensibilitat, una visió i una experiència que ha evitat o reconduït molts conflictes armats i ha contribuït decisivament a la reconciliació entre grups humans i pobles. El que cal ara, doncs, és que arreu del món s'obrin espais per a la participació de les dones en la resolució dels conflictes col·lectius.

Ernest Benach

Reus, 1959

Quines són les principals propostes que presenta la vostra candidatura?

Plantegem una estratègia política a mig termini sobre la base del 2014, que ens donaria força i estabilitat. I fem una proposta concreta de nou model de partit sobre la base del republicanisme per apropar la direcció i la militància, superar la distància entre partit i electorat, i introduir el concepte dels serveis i formació a la militància: servei d'atenció i assessorament 24 hores, ERC-TV, consultes directes a tota la militància en les principals decisions del partit i formació.

Què cal fer si el Tribunal Constitucional continua amb la retallada de l'Estatut?

Provocar un posicionament

L'estratègia a mig termini del 2014 ens donaria força i estabilitat

comú de totes les forces catalanistes. Les propostes en solitari fan mal servei al país. Qualsevol resposta efectiva ha de ser una resposta feta i defensada des de la unitat. Serà el símptoma clar que s'ha acabat una etapa i que comença el camí cap a la plena sobirania. Seria absurd que d'ERC sortissin 4 propostes diferents i alternatives sobre aquesta qüestió i, en general, sobre tots els grans temes de país.

Quina valoració en feu de l'any i mig de segon tripartit?

Cal fer-la al final de la legislatura, ja que hi ha mesures que necessiten temps per mostrar els seus

efectes. Si valorem la percepció actual de l'opinió pública, és clar que ERC ha perdut impuls de creixement electoral, però al mateix temps ha portat CiU a defensar el dret a decidir, i el PSC a denunciar el dèficit fiscal. Si ho fem bé, el que a curt termini alguns qualifiquen d'error pot convertir-se a mig termini en un escenari molt favorable per als objectius fonamentals d'ERC. Des del Govern i des de les nostres conselleries s'han fet avenços de país molt importants.

Com s'ha de fer créixer la base social de l'esquerra independentista?

Sent un partit responsable, útil i eficaç, que resolgui els problemes de la gent. Si garantim això, podrem plantejar a tota la societat el 2014, entenent tots que és molt més que una data per fer un referèndum, és un procés que ofereix

la possibilitat d'il·lusionar tota la societat catalana. Com més potent fem la idea del 2014, més forta serà ERC. I com més s'enforteixi ERC, més creixerà la idea del 2014.

Què cal fer per articular els Països Catalans?

Caldria exportar el procés viscut al Principat, defugint posicions essencialistes i remarcant els avantatges pràctics de la vertebració dels Països Catalans. Cercar interessos comuns per reconstruir ponts i identitats. Hem de fer emergir l'independentisme del benestar.

Quins són els principals reptes de futur del partit?

Recuperar la confiança de la ciutadania i l'impuls de creixement electoral. I això només ho podem fer amb un partit renovat en les formes de fer i d'organitzar-se, i unit en un projecte il·lusionador com el del 2014.

Joan Carretero

Tremp, 1955

Quines són les principals propostes que presenta la vostra candidatura?

En primer lloc, una estratègia diferenciada de la ponència ideològica que subscriuen les altres tres candidatures. I bastida sobre tres pilars: ser al Govern a canvi d'avenços tangibles en la sobirania, promoure la unitat dels ciutadans que volen uns Països Catalans lliures i recuperar l'estil republicà de fer política, proper, auster, obert i meritocràtic. I que qui tingui responsabilitats accepti una limitació de dos mandats de quatre anys i no ho compatibilitzi amb responsabilitats institucionals.

Què cal fer si el Tribunal Constitucional continua amb la retallada de l'Estatut?

Entenem que una nova retallada, ara per part del Tribunal Constitucional, fóra una agressió intolerable contra la voluntat democràtica dels catalans. ERC no podria restar indiferent davant d'aquest nou atac al nostre autogovern i al benestar de tots els catalans. Espero que —si arriba el moment— el president de la Generalitat estigui a l'altura de les circumstàncies i es planti.

Si no ho fa, ha de perdre el nostre suport. Si la sentència del Constitucional lamina l'Estatut encara més, aleshores penso que ERC hauria d'impulsar la formació d'un govern de concentració, amb totes les forces polítiques del

Recuperar la il·lusió i el suport de la base social que ens ha deixat de votar

catalanisme. Si això no fos viable, hauríem d'anar a l'oposició.

Quina valoració en feu de l'any i mig de segon tripartit?

Tot i que molts dels homes i les dones d'ERC que són al Govern estan fent una bona feina, el balanç global és insatisfactori i frustrant. ERC fa massa seguidisme de les polítiques del PSC. Ara, les valoracions polítiques fetes per polítics tenen un valor relatiu. La valoració de l'acció dels partits la fan els ciutadans a les urnes. El PSC s'ha reforçat i la nostra davallada social abarca tot el territori del Principat.

Com s'ha de fer créixer la base social de l'esquerra independentista?

ERC ha de parlar clar als seus electors i a la societat catalana. Hem

de presentar les nostres propostes, els nostres objectius, amb transparència, coherència i rigor.

Què cal fer per articular els Països Catalans?

Passats 46 anys de la publicació de *Nosaltres els Valencians* hauríem de preguntar-nos per què no hem aconseguit avançar substancialment en la unitat de la nació. Cal obrir un debat nacional sobre com podem combatre les inèrcies de disgregació dels Estats espanyol i francès des de fa més de tres segles. Als PPCC ens uneix la cultura, la història i, cada vegada més, l'economia. Això és una base prou àmplia, prou potent, per muntar un projecte comú que respecti les particularitats i les voluntats de cada territori.

Quins són els principals reptes de futur del partit?

Començar per recuperar la il·lusió i el suport de tota la base social que ens ha deixat de donar suport electoralment.

Joan Puigcercós

Ripoll, 1966

Quines són les principals propostes que presenta la vostra candidatura?

Un pla calendaritzat i realista per fer que Esquerra torni a marcar l'agenda política del país. Tenim al davant reptes vitals com el finançament o la nova immigració. El nostre programa proposa, entre d'altres, condicionar la política d'aliances el 2010 a aquells partits que assumeixin la reivindicació del concert econòmic i pel 2009 una plataforma unitària electoral del catalanisme per fer sentir la veu catalana en les properes eleccions europees.

Què cal fer si el Tribunal Constitucional continua amb la retallada de l'Estatut?

Esquerra ha d'aconseguir que tots els partits catalans vagin a

l'una a l'hora de plantar cara a una sentència d'un tribunal polític i deslegitimada per retallar una proposta d'Estatut aprovada a les mateixes Corts espanyoles i ratificada en referèndum. Però en tot cas haurien de ser els partits que van dir que sí a l'Estatut els primers que expliquin fins on estan disposats a arribar.

Quina valoració en feu de l'any i mig de segon tripartit?

Hem fet lleis tan importants com la de serveis socials, que ha de garantir que totes les persones grans i amb dependència tinguin atenció personalitzada. També hem elaborat lleis com la de consultes populars, que representa el primer pas per exercir el dret a decidir. O s'ha ampliat el nombre de seleccions esportives catalanes competint internacionalment. Ara arriba la prova de foc per al Govern d'Ente-

L'independentisme ha de ser vist com l'opció que ens portarà a viure millor

sa: aconseguir un sistema de finançament més just per Catalunya tot i ser conscients de les limitacions que marca l'Estatut.

Com s'ha de fer créixer la base social de l'esquerra independentista?

Cal que Esquerra i els seus militants s'impliquin encara més en el teixit associatiu del país. El filtre dels mitjans de comunicació fa difícil fer arribar el nostre missatge amb nitidesa. D'aquí la importància que els militants expliquin directament a la ciutadania què fa Esquerra i què volem per al futur d'aquest poble.

Què cal fer per articular els Països Catalans?

Continuar implantant el partit al

conjunt de la nació com s'ha fet els darrers anys. I seguir treballant en allò que sovint érem els únics que demanàvem, com l'Eix Mediterrani d'infraestructures que permeti als Països Catalans explotar al 100% el seu potencial turístic i econòmic. I anar junts en reivindicacions en què ja coincidim, com l'asfixiant dèficit fiscal que patim.

Quins són els principals reptes de futur del partit?

Seguir creixent i implantant-nos territorialment amb unes eines que ens permetin ser més eficaços i competitius. Esquerra ha de ser un partit avantguardista en l'aprofitament de les noves tecnologies per fer arribar el nostre missatge. L'independentisme ha de ser vist com l'opció que ens portarà a viure millor. Aquesta és la batalla ideològica que hem de guanyar.

Jaume Renyer

Vila-seca, 1958

Quines són les principals propostes que presenta la vostra candidatura?

Estan recollides a les esmenes que Esquerra Independentista ha presentat a la ponència de la direcció sortint i que, llegides en conjunt, són una veritable alternativa que inclou: l'actualització i impuls ideològic del republicanisme per construir un espai polític propi, genuí i majoritari, reforçant la identitat ideològica d'ERC; fer de la lluita pel dret a l'autodeterminació l'eix de l'acció política del partit bastint un full de ruta seriós i pausat; i dotar-se d'un nou model de partit i direcció política congruent amb els punts anteriors, que separi els càrrecs de partit dels càrrecs de govern, que faci de la democràcia participativa i

La lluita pel dret a l'autodeterminació ha de ser l'eix de l'acció política

els referèndums els seus elements més distintius.

Què cal fer si el Tribunal Constitucional continua amb la retallada de l'Estatut?

El tribunal Constitucional no està legitimat, tot i que l'empari la legalitat espanyola, per alterar allò que el poble català ha decidit en referèndum, per tant cal sotmetre-ho a la consideració de la ciutadania via referèndum, plantejant clarament les opcions de futur per al nostre país. És

el nostre deure com a partit que el Govern de la Generalitat i el Parlament encapçalin aquesta resposta.

Quina valoració en feu de l'any i mig de segon tripartit?

Vist en perspectiva, ha estat un pacte negociat des d'una posició de debilitat d'ERC, poc concret, que a més la direcció actual es nega a especificar, actualitzar, concretant-lo, sobretot quan apareixen qüestions sobrevingudes com ha estat la prolongació de la portada d'aigua de l'Ebre a Barcelona, la futura sentència del TC contra l'Estatut o el model de finançament. Balanç insuficient.

Com s'ha de fer créixer la base social de l'esquerra independentista?

Recuperant la coherència interna i la credibilitat social assumint una estratègia creïble d'autodeterminació, de conflicte polític democràtic amb l'Estat, i creant

i/o consolidant plataformes sobiranes, sindicats nacionals, assemblees d'electes per l'autodeterminació tipus Udalbiltza, i mobilitzant la base social independentista amb un projecte participatiu, no elitista i hermètic com actualment passa. Cal bastir xarxes de complicitats socials, bidireccionals, obrint les portes del partit de bat a bat, i demostrant-nos útils pel país i la seva gent.

Què cal fer per articular els Països Catalans?

Promoure dinàmiques polítiques autòctones en els diversos territoris que conflueixin en un projecte federal de comunitat nacional. Prioritzar tot allò que ens uneix i ens fa forts, l'eix mediterrani de prosperitat; infraestructures, projecció internacional, cultural, economia, finançament, etc.

Quins són els principals reptes de futur del partit?

Deixar d'actuar com un partit d'ordre i esdevenir efectivament l'Esquerra de la llibertat.

ESTAT FRANCÈS

El català vol ser oficial a l'Estat francès

Enric Vilanova en un moment de la seva intervenció en català al ple de l'Ajuntament de Perpinyà

THIERRY GRILLET / L'INDÉPENDANT PERPINYAN

JORDI FERNÁNDEZ-CUADRENCH

A França, les llengües dites «regionals» (alsacià, basc, bretó, català, cors, flamenc i occità) no disposen de cap estatus jurídic. L'article 2 de la Constitució de la República Francesa estipula que «el francès és la llengua de la República» (Llei orgànica de 24 de juny de 1992). Un reconeixement oficial semblava possible quan, el 7 de maig de 1999, el Govern Jospin (Parti Socialiste) va signar 39 articles de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries del Consell d'Europa, un gest tímid però amb una important significació simbòlica. Tanmateix, pocs dies després, el 15 de juny, el Consell Constitucional va impedir a l'Assemblea Nacional francesa la ratificació de la signatura declarant el text del Consell d'Europa contrari a l'article 2 de la Constitució, així com als principis d'igualtat i de llibertat d'expressió.

Nou anys més tard, el president Nicolas Sarkozy i el Govern Fillon, de la Union pour un Mouvement Populaire (UMP), es plantegen novament dotar les «llengües de França» d'un marc jurídic i fer-les sortir de la situació d'alegalitat en la qual es troben. En aquest context, el passat 7 de maig, el diputat nord-català i batlle de Pollestres, Daniel Mach (UMP), s'expressava per primer cop en català a l'Assemblea Nacional amb aquestes paraules: «Senyor Ministre, els catalans són gent orgullosa, honesta i pacífica. La seua llengua és un dret i saben quin són els seus deures.» Abans, de manera contundent i en francès, havia demanat protecció jurídica per

a les llengües regionals. Uns dies després, el 13 de maig, era el senador nord-català i batlle de Perpinyà Jean-Paul Alduy (UMP) qui feia, en francès, una decidida defensa de la llengua catalana al Senat i reclamava la modificació de l'article 2 de la Constitució.

Dos fets aïllats i anecdòtics?

En absolut. En els darrers anys, la societat nord-catalana s'ha expressat de forma inequívoca en favor de la recuperació de la seva llengua mil·lenària. Any rere any augmenta el nombre d'escolars que aprenen el català i en català, l'etiquetatge en català avança, el rugbi canta en català...

La classe política i les institucions de Catalunya Nord no resten indiferents al sentiment de bona part dels nord-catalans. Enguany, Perpinyà ostenta la capitalitat de la cultura catalana. La vergonya s'ha acabat! El 10 de desembre passat, el Consell General dels Pirineus Orientals —la institució que representa el conjunt de les comarques nord-catalanes— aprovava, sense cap vot en contra, la Carta en favor del català, que reconeix oficialment el català, al costat del francès, com a llengua de Catalunya Nord i accepta l'Institut d'Estudis Catalans com a autoritat lingüística. El 28 d'abril darrer, Enric Vilanova, conseller municipal d'Esquerra a l'Ajuntament de Perpinyà, intervenia exclusivament en català en el ple municipal, fet que provocava una viva polèmica i suscitava el suport, entre d'altres, del batlle de Perpinyà.

Catalunya Nord canvia. França també.

Les «regions» perden la por a una França cada vegada més dèbil

AJUNTAMENT DE PERPINYÀ

El català torna al ple i és la veu d'Esquerra

POL PAGÈS

Perpinyà, capital de la cultura catalana 2008, ha sigut testimoni de l'arribada d'Esquerra a les institucions municipals. El ple celebrat el 28 d'abril ha revolucionat la política de Catalunya Nord com feia temps que no passava, i tot perquè el regidor independentista Enric Vilanova va intervenir, naturalment, en català. Tot i que Esquerra no va anunciar explícitament que només intervindria en català al ple, no va aixecar sorpreses perquè era l'única formació que havia fet la campanya electoral únicament en català. El gest de Vilanova va comportar una rèplica immediata de Louis Alliot, regidor i secretari general del Front National, qui va preguntar a l'alcalde per la legalitat de la conducta dels independentistes. De seguida, l'alcalde de la ciutat, Jean-Paul Alduy, va afirmar que parlar en català al ple no era legal, però si algú no ho entenia ell mateix li facilitaria la traducció al francès. El ressò mediàtic de l'acció va ser espectacular, així com les mostres de suport dels nord-catalans al gest d'Enric Vilanova, ja que l'arribada ha sigut un gest de dignitat nacional i ha tornat el català a l'Ajuntament per primera vegada des de l'annexió. I, a més, pot crear jurisprudència.

LA GUILLOTINA

Perpinyà catalana

» La intervenció en el Ple de l'Ajuntament de Perpinyà del regidor d'Esquerra, Enric Vilanova, ha suposat una sacsejada en la vida política nord catalana. La raó no és altra que el fet que va fer la seva intervenció únicament i exclusiva en la llengua del país. Quinze dies més tard, les reaccions no es feien esperar i dos diputats de la UMP van fer el mateix i van defensar el català en els debats sobre les llengües regionals que hi va haver a l'Assemblea Nacional i al Senat. Esquerra ha posat el debat del català sobre la taula, que a partir d'avui ha deixat de ser un tema folklòric per formar part de l'agenda política nord catalana.

Joan Ridaura

President d'Esquerra-Catalunya Nord

COOPERACIÓ INTERNACIONAL

Creu Roja aplaudeix la gestió d'Esquerra en ajut humanitari

David Minoves, director general de Cooperació al Desenvolupament i Acció Humanitària de la Generalitat; i Josep Marquès Baró, president de Creu Roja a Catalunya.

LAURA GUEVARA

Més enllà de la confrontació política, la gestió d'Esquerra en alguns departaments té una ferma aprovació. El coordinador de la Creu Roja a Catalunya, Enric Morist, assegura que l'entitat està «molt satisfeta» pels bons resultats de la coordinació amb l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD) a través dels convenis d'Acció Humanitària, que ja fa quatre anys que es signen amb diverses organitzacions catalanes i distribueixen 1,8 milions d'euros per projectes d'atenció a les víctimes de conflictes o desastres naturals. «És un instrument molt útil per canalitzar la solidaritat

de Catalunya cap a les zones més necessitades en cada moment, ja que permet activar molt ràpidament un sistema per enviar material que tenim en estoc», afirma Morist, que destaca que «gràcies a aquest conveni hem realitzat ja set actuacions en emergències humanitàries a diferents països, com ara Moçambic, Sri Lanka o Bolívia».

Ara aquesta ajuda s'està canalitzant cap al sud-est asiàtic, on el pas del cicló Nargis per Myanmar, l'antiga Birmània, i el terratrèmol més devastador que ha patit la Xina en els últims 30 anys han fet reviure el pànic i la tragèdia que va sembrar el tsunami el 2004. Les conseqüèn-

El coordinador de la Creu Roja aplaudeix el conveni que ha permès set actuacions humanitàries a països com Moçambic, Sri Lanka o Bolívia

cies del desastre són esfereïdores: 133.0000 morts i 30.000 desapareguts a Myanmar, 29.000 morts a la Xina, un total de 4 milions d'afectats i ciutats senceres sepultades sota la runa. L'ACCD i la Creu Roja han enviat ja més de 15 tones de material humanitari amb 720 kits d'higiene, 1.260 kits de cuina i 1.500 tendals de plàstic per aixoplugar 3.300 famílies.

Cal garantir la distribució de l'ajut

L'enviament, valorat en 196.000 euros, ha estat finançat per l'ACCD i serà distribuït pels membres de la Creu Roja presents a la zona, cosa que «garantirà que l'ajuda arribi a les víctimes i sigui ben emprada i distribuïda», afirma el director general de Cooperació al Desenvolupament i Acció Humanitària, David Minoves.

Aquest fet és molt important si pensem que la població afectada pateix, a més, les conseqüències d'un segon desastre: la dificultat de

rebre ajuda, perquè el Govern birmà només accepta material d'emergència de determinats països i de les Nacions Unides. Per això Minoves assegura que «cal seguir instant la Junta Militar de Myanmar perquè faciliti l'accés a les víctimes immediatament».

Ajuts a les víctimes xineses

Les pluges torrencials que encara continuen també dificulten les actuacions en una zona completament devastada i sense serveis bàsics com l'electricitat o l'aigua potable. Per aquest motiu, Minoves destaca que «és més urgent que mai atendre les víctimes i preveure un possible empitjorament de la situació per l'aparició d'epidèmies».

D'altra banda, l'ACCD també ha donat suport a l'ONG Farmamundi per enviar cinc kits sanitaris per atendre 50.000 persones de la regió xinesa de Sichuan, on el terratrèmol, de 7,9 graus a l'escala de Richter, ha provocat més de 29.000 morts, 102.000 ferits i uns 12.000 desapareguts. I les coses podrien empitjorar: ciutats senceres són evacuades pel risc d'inundacions, ja que el moviment de terres va crear una presa artificial i si el riu Qingzhu es desborda encara hi podria haver més víctimes i es perdria l'esperança de recuperar gent viva sota la runa.

GOVERNACIÓ

Cap al dret a decidir

CRISTIAN AGUDO

El dret a decidir dels catalans és més a prop. El Departament de Governació i Administracions Públiques proposa que els ciutadans puguin demanar un referèndum a través d'una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) amb entre 150.000 i 200.000 signatures, en aplicació de la nova Llei de consultes populars. Aquesta no és una xifra tancada a hores d'ara, quan la llei està encara en fase embrionària, però és la dada que ha plantejat com a opció Jordi Ausàs. El conseller ha remarcat que «es podrà plantejar qualsevol

qüestió que sigui competència de la Generalitat». De moment, Ausàs ha presentat al Consell de Govern la memòria de l'avantprojecte, que és de caràcter genèric, marcant els objectius genèrics de la norma. Ara el següent pas és fer l'articulat. Governació ha decidit encarregar-ho a experts de la Universitat de Barcelona, amb l'objectiu que s'inscrigui dins del marc constitucional. Un cop redactat, el projecte de llei haurà d'anar al Parlament i, com remarca Ausàs, «els diferents grups parlamentaris faran les seves aportacions per enriquir l'avantprojecte».

a les penes, puyalades

Manuel Puyal

MÉS I MÉS TRUCS PER NO FIXAR UN FINANÇAMENT JUST

0 caixa (catalana) o faixa (espanyola)

Duran i Lleida
i Zapatero al Congrés
dels Diputats.

CRISTIAN AGUDO

El debat pel nou finançament evidencia la incoherència de moltes formacions polítiques. Uns partits que molt sovint acusen Esquerra de manca de coherència.

El PP sembla haver adoptat el vell costum del PSOE de defensar un discurs a Barcelona i un altre a Salamanca o Sevilla. El conseller d'Economia del Govern valencià, Gerardo Camps, que fins no fa gaire coincidia amb els plantejaments sobre finançament d'Antoni Castells, ha assegurat, en un acte amb el president del PP d'Andalusia, Javier Arenas, que «no hi ha bilateralitat possible». Aquestes declaracions podrien respondre a una estratègia per no perdre vots en un territori on el suport als populars creix constantment. El president valencià, Francisco Camps, continua, en canvi, amb la línia de l'eix

mediterrani: «catalans i valencians podem fer molt, és possible una col·laboració llarga i intensa».

Amb la negociació d'un nou sistema de finançament de fons acabem d'assistir a un nou xoc entre les dues ànimes del PSC. Miquel Iceta ha desautoritzat el conseller d'Educació, Ernest Maragall, que reivindicava «veu pròpia» del PSC a Madrid. Segons Iceta, els socialistes catalans no tenen grup parlamentari propi perquè «no han volgut».

Per la seva banda, des de CiU recorden que Bono o Chaves són del mateix partit que Montilla, sense esmentar que l'aliat Zapatero, que els ha d'ajudar a posar fi a l'actual Govern de la Generalitat, també ho és. El president espanyol ha tornat a demostrar qui és el gran mestre del doble discurs: «Bilateralitat sí, però entre tots.»

El PP, com el PSOE, té un discurs a Catalunya i un altre a Espanya

TOT ESPERANT LA SENTÈNCIA

El TC pot deslegitimar tothom

JORDI GALVES

L'esperada sentència sobre la constitucionalitat de la reforma de l'Estatut ha obert un debat sobre la legitimitat democràtica de les institucions i la jerarquia que hi ha d'haver entre elles. Javier Pérez Royo, catedràtic de Dret Constitucional, ja fa temps que adverteix que una sentència desfavorable no només deslegitimaria els Governos català i central juntament amb el referèndum del poble català. A més a més, posaria en qüestió tot l'Estat espanyol en oposar frontalment dues legitimitats: la popular o ciutadana i la legislativa. Si els fets del 28 de febrer de 1980 a Andalusia van imposar una revisió completa de la Constitució i van determinar l'accés a l'autonomia per la via de l'article 151, avui una retallada de l'Estatut català seria desestabilitzadora.

Recordem que el que demana Batasuna o Ibarretxe és rebutjat obertament adduint la presència de la violència a Euskadi. En el cas català no hi ha excusa. No hi ha violència, la petició per a l'augment de l'autogovern s'ha fet de forma i manera pertinents. S'han fet negociacions entre els poders implicats i s'ha sotmès el text a referèndum. I el resultat és el mateix: no. Espanya no vol acceptar cap canvi en les regles del joc. Els membres del Tribunal Constitucional (en la seva immensa majoria al dictat del PP i el PSOE) són jutges i part. Poden continuar dient que no, però si deslegitimen encara més Espanya i la seva democràcia, augmentarà l'independentisme.

MENTRE TOT EL PAÍS DEBAT EL TRANSVASAMENT

L'Espanya del PP es ven l'aigua

LAURA BAQUEDANO

Mentre tot el país debat sobre el transvasament cap a Barcelona i s'agregen els conflictes entre territoris augmentant la demagògia sobre l'aigua, el PP demostra que el que ells denominen l'«Espanya eixuta» és eixuta només quan interessa. A la localitat de Villena (Alt Vinalopó), un grup d'agricultors ha decidit deixar de regar 200 hectàrees de cultiu per vendre aquesta aigua a la multinacional Danone, a què pertany Font Vella i Lanjarón, a canvi de 240.000 euros a l'any i el PP els ha avalat en aquesta decisió. Alhora, el president popular valencià, Francisco Camps, amenaça amb interposar un recurs d'empara al Tribunal Constitucio-

nal si el ministransvasament de l'Ebre no s'allarga fins a València.

Transvasament en l'aire

A Catalunya, superada la fase d'excepcionalitat 1, de nou és qüestiona la necessitat d'allargar el minitransvasament de l'Ebre. Més de 30.000 persones es manifestaven diumenge a Amposta contra el transvasament. Creuen que l'augment de cabal dels embassaments fa, a hores d'ara, innecessari el transvasament. Esquerra es proposa vetllar perquè la interconnexió —la canonada— només s'utilitzi pel que va ser projectada. Si continua plovent es podria produir un fet curiós: es faria la interconnexió, però no el transvasament.

GAVÀ

En defensa dels veïns pel soroll dels avions

MARTA ROSELL

El Congrés dels Diputats va aprovar, el febrer del 2005, una proposta a instàncies d'Esquerra en què es demanava al Govern de l'Estat la implementació de totes les mesures correctores establertes en la declaració d'impacte ambiental de l'ampliació de l'aeroport. S'ordenava que es regulés l'ús de la tercera pista sobre Gavà Mar per a aterratges i enlairaments a fi de minimitzar-ne l'impacte acústic. La resolució aprovada exigia a AENA estu-

L'aeroport compatible amb els drets dels veïns

diar la viabilitat de la proposta i el 14 de novembre de 2005 va acceptar les propostes veïnals i va començar a fer les obres per establir noves rutes d'enlairament i aterratge que obliguen els avions a girar cap a mar per tal de poder disminuir el màxim possible el soroll sobre el barri. El grup municipal treballa

en la mateixa línia per evitar que les molèsties es repeteixin amb la posada en marxa de la nova terminal sud. D'aquesta manera, el Congrés va aprovar, el juny de 2007, una proposta per iniciativa d'Esquerra en què s'insta el Govern de l'Estat perquè el funcionament de la nova terminal no empitjori els nivells de soroll. Una interpel·lació realitzada per Esquerra el novembre de 2007 va aconseguir el compromís de prohibir els vols més sorollosos a partir del març de 2008.

L'APUNT

Gavà i l'aeroport

» La gran quantitat de problemes que ha generat l'aeroport del Prat a Gavà són una mostra d'alguns dels mals del país. Hi tenim, d'una banda, la falta de previsió en infraestructures, que fan que el creixement aeroportuari de Barcelona estigui limitat per falta d'espai. De l'altra hi ha l'especulació urbanística devoradora, que ha compromès sense pudor la qualitat de vida de milers de persones pels sorolls sense que cap administració prengués, en el seu moment, mesures per evitar el desgavell. Tots aquests problemes, però, també mostren com Esquerra, amb seriositat i sensibilitat envers els temes ambientals i alhora amb compromís pel desenvolupament del país, ha treballat i ha aconseguit, de moment i a través del grup parlamentari de Madrid, que els veïns de la zona puguin viure una mica millor. Són aquestes petites accions les que demostren la utilitat d'Esquerra i de l'independentisme polític.

Marta Jiménez
Regidora de Gavà

La proximitat de Gavà amb l'Aeroport del Prat perjudica els drets dels veïns al descans i a la tranquil·litat.

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE GAVÀ MAR

EXPERIÈNCIES MUNICIPALS » SANTA PERPÈTUA DE MOGODA

Les polítiques de gènere en l'acció de govern

MARTA ROSELL

Quan Esquerra va agafar la regidoria al 2007, encapçalada per Rosa Rovira, aquesta va passar a anomenar-se Regidoria d'Igualtat de Gènere i Promoció de les Dones i, des de llavors, l'impuls fet en polítiques de dones ha estat molt important. Aquest canvi de nom és un reflex del principal objectiu de la regidoria: iniciar accions per la igualtat d'oportunitats entre dones i homes de Santa Perpètua de Mogoda, tenint com a principal focus d'intervenció la lluita contra la violència envers les dones des d'una perspectiva transversal, és a dir, implicant els serveis i àrees d'atenció a les persones i alhora implicant la resta d'àrees i

ciutadania en general.

Amb aquest any la regidoria ha augmentat els seus serveis, tant amb quantitat com en qualitat. Per una banda es va ampliar el pressupost per dotar de més serveis el SAID (Servei d'Atenció i Informació a les Dones) que funciona des de l'any 2004, destinat a resoldre de manera específica les diverses necessitats i demandes que plantegen les dones.

A part d'això, s'està fent treball no sexista a les escoles i als instituts per mitjà d'una programació estable i s'ha potenciat

S'han impulsat polítiques d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones

una secció de literatura i bibliografia de dones a la Biblioteca Municipal. També s'ha començat a realitzar un curs de llenguatge no sexista per als tècnics municipals i s'està fent un esforç per fomentar la participació, a través d'un fòrum de dones on es consensuen els actes, propostes o jornades.

Darrerament s'ha contractat un agent d'igualtat que treballarà per conèixer les carències dels serveis de l'Ajuntament en aquest àmbit i en l'elaboració del Pla d'Igualtat, principal repte de la regidoria per aquest any.

L'APUNT

Polítiques de dones i per a dones

» Sento una gran satisfacció per l'impuls que estem donant a les polítiques de dones i per a dones. Són de dones perquè partim no només de l'anàlisi de les situacions, sinó sobretot de propostes que ens arriben de les mateixes dones des d'entitats o del Fòrum de Dones, i són per a dones perquè aquest és el col·lectiu al què van dirigides per aconseguir l'equilibri en una societat tan desigual. Les polítiques desenvolupades des del municipi tenen l'avantatge de la proximitat. La responsabilitat i voluntat que vàrem adquirir sota el paraigua de l'Institut Català de les Dones i la Diputació està donant els seus fruits.

Rosa Rovira
Regidora d'Igualtat de Gènere i Promoció de les Dones de Santa Perpètua de Mogoda

UN TESTIMONI D'EXCEPCIÓ

Pons i Garlandí, un demòcrata catalanista enmig la barbàrie

JOSEP POCA és nebot de Joan Pons Garlandí

Joan Pons Garlandí (l'Espluga Calba, 1898-Montpeller, 1967). Fill d'una família de nou germans, deixà el poble per guanyar-se la vida a Barcelona, fent de barber. Home d'inquietuds sindicals i polítiques, s'afilià al Sindicat Únic i fou soci del CADCI. El 1931, com a membre de Junta directiva del Centre Republicà Català, districte cinquè, fou un dels fundadors d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit del qual es separà, el 1933, per a constituir, amb altres dissidents, el Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra. Però, com la major part d'ells, retornà a la disciplina d'ERC el maig de 1936.

Guerra civil i exili

Durant la guerra civil (1936-1939), fou membre del Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya, responsabilitzant-se del Departament d'Autoritzacions i Permisos. Un cop dissolt, fou nomenat delegat de la Junta de Seguretat Interior i es féu càrrec d'un departament semblant, el d'Autoritzacions i Passaports, des del qual tingué l'oportunitat de salvar moltes vides. Fou vocal del consell de Seguretat de Catalunya i formà part de la comissió d'Indústries de Guerra. Poc abans d'emprendre el camí de l'exili fou nomenat intendent general del parc mòbil del Cos de Seguretat de Catalunya. El febrer de 1939 passà la frontera pel Portús, fins a Perpinyà i, d'allí, a Montpeller, d'on ja no tornaria. Participà en la resistència francesa i fou responsable, al departament de l'Herault, de l'Aliança Nacional de Catalunya.

L'escriptor

Fou ja al Centre Espanyol de Perpinyà el febrer de 1939 que, davant el plor contingut de la seva esposa, sentí la necessitat de donar-li explicacions pel fet d'haver-la embarcat en aquella terrible aventura i de justificar-li el seu compromís polític. Així doncs, començà a omplir quaderns on abocava les seves vivències, els seus sentiments i els motius de les seves actuacions, abans i durant la guerra civil. Tot aquest material el vaig rebre de la meua tia Petronila, la qual no pogué fer-se esquivola al meu interès per conèixer aquells textos de l'oncle Joan, germà de la meua àvia paterna.

Publicació de les memòries

Alumne que vaig ser de la postguerra, la primera lectura no em fou gaire intel·ligible. Hagueren de passar molts anys perquè pogués endinsar-m'hi amb prou coneixement de causa. Fa temps, però, que hauria hagut de donar a llum aquestes pàgines (com molt bé em recrimina Solé Sabaté, en un article a l'*Avui*). Ha calgut esperar, però, la meua jubilació per poder disposar del temps necessari. Calia una intensa revisió del text i valorar si valia pena oferir-les en la seva totalitat. Del 1917 fins al juliol de 1936, només he inclòs

La publicació d'aquestes memòries és un homenatge als defensors de la democràcia i les llibertats de Catalunya

aquells fets on ell hi tingué una intervenció directa, però he mantingut tots els relats del període de la guerra civil, en molts dels quals ell va ser protagonista d'excepció. Un protagonisme no sempre conegut o reconegut, ja que el seu nom difícilment es troba en els llibres que parlen de la nostra desfeta nacional.

La publicació d'aquestes memòries no té altra finalitat que facilitar més material per a un major coneixement d'uns fets que tant van colpir la societat catalana i l'espanyola en general. Així com també pretenen ser un homenatge a les persones que, com ell, no van fugir ni es van amagar davant la dura realitat, sinó que van estar al peu del canó, tot defensant la legitimitat democràtica d'un govern elegit pel poble, tot donant la cara amb el propòsit d'intentar evitar allò que, malauradament, fou inevitable.

Joan Pons Garlandí.
Un republicà enmig de faistes
a cura de Josep Poca
Edicions 62

Amb el suport del Departament de la Vicepresidència de la Generalitat de Catalunya, Edicions 62 publica les memòries d'una persona que va viure des de la primera línia política l'avenç del catalanisme, els anys de la II República, la Guerra i l'exili. L'obra és fruit de l'exercici del seu nebot Josep Poca.

ARXIU MONTSERRAT TARRADELLAS I MACIÀ

Visita de Macià, Companys i Tarradellas al Centre Republicà Català, districte cinquè, quan n'era president Joan Pons (darrere Macià, amb un medalló a la solapa).

LA VIGÈNCIA D'UNA EFEMÈRIDES

40 anys després: mirades catalanes del Maig del 68

JORDI GALVES

Aquest mes es commemoren els 40 anys del Maig del 68, que va comportar tot un seguit d'esdeveniments polítics de canvi esdevinguts inicialment al món universitari i que ràpidament es van estendre a tota la societat nord-americana i francesa i, per extensió, arreu del món. Xavier Rubert de Ventós i Jordi Porta van viure els fets del Maig, el primer com a professor a Berkeley i Mèxic, i el segon com a estudiant a París.

Rubert de Ventós compara el paradigma polític dels intel·lectuals d'aleshores amb el paradigma que impera als nostres dies i afirma que «abans teníem el marxisme-leninisme i ara tenim el liberal-leninisme. Els anomeno així per doctrinaris, perquè sembla que no hagin après res. No me'l vaig creure, el maig del 68. Hi pertanyia, però no m'ho creia. Més que el començament d'una gran cosa, va ser una fi de festa, el final d'una època. Ens dedicàvem a parlar de coses força estranyes com l'auto-gestió iugoslava, l'eurocomunisme... què sé jo... Com passa amb totes les avantguardes es pensava que les idees podien revolucionar el món, que el món era molt convencional i que es podia transformar. El cert, però, és que tot i que les coses eren

JORDI PORTA

«El Maig del 68 era una crítica dels intel·lectuals i del jovent al que després acabaria amb l'enfonsament del bloc de l'Est»

molt lentes durant el franquisme —i que, per acabar-ho de congelar, hi havia la guerra freda— però nosaltres érem tan utòpics! Ara, en canvi, les coses s'han posat a evolucionar a una velocitat que podem dir que la realitat va per davant de les idees. Hegel ja deia que el pensament només obre les ales quan el sol es pon, quan el dia ja ha passat. Marx deia, naturalment, el contrari, que les coses primer es projectaven i després es feien. Ara tenim, per tant, capacitat d'entendre allò que va passar al Maig. Jo el vaig viure a dos llocs. Jo vaig ser dos dies abans de les morts a la plaça de les tres cultures de Ciutat de Mèxic, i on el cap de la revolta del Maig del 68 era un català. Un català, físic de formació, anomenat Marcel·lí Perelló i Valls. »

XAVIER RUBERT DE VENTÓS

«El Maig del 68 va ser un factor demogràfic, érem molts que fèiem oposició. N'hauríem de salvar l'atreviment, les ganes canviar...»

Jordi Porta explica els orígens del moviment: «als anys 60 es va produir arreu del món un cert moviment de contestació que va coincidir amb un increment de la població universitària». Justifica el paper de centralitat que tenia el marxisme en la intel·lectualitat, però amb crítiques als dos blocs perquè «el moviment del Maig del 68 estava en contra de la societat que s'estava construint, tant al món capitalista com al món soviètic». En aquesta línia, Porta no s'està de reconèixer la importància que va tenir el moviment en les reivindicacions polítiques dels nostres dies. Així, explica que «es van plantejar de forma desordenada molts dels problemes dels que encara avui es parla: l'alliberament de la dona, el tercer món, les rei-

vindicacions pendents que hi havia. Totes les reivindicacions es podien fer públiques». I això es deu, segons el president d'Òmnium Cultural, al context d'aquells dies: la guerra del Vietnam, l'increment demogràfic a les universitats, les relacions entre el moviment obrer i el moviment estudiantil, la crisi del sistema de partits i sindicats...

Com a conclusió, Rubert de Ventós afirma que «el Maig va crear una il·lusió, es va plantejar la possibilitat de fer coses noves, amb gent tan diversa com Vargas Llosa, la Gimpera o Bohigas. Del Maig hauríem de salvar l'atreviment, les ganes de canviar o de trencar amb el que teníem. Va ser un factor demogràfic, érem molts que fèiem oposició. Però n'hi havia alguns que feien oposicions que ja sabien, que ja es preparaven per situar-se». Per Porta, l'origen d'aquell fervor va ser «una crítica de la intel·lectualitat i la gent jove al que després ha acabat amb l'enfonsament del bloc de l'Est». Rubert de Ventós opina que, malgrat que ara vivim un moment depressiu, «l'independentisme és hereu d'allò indiscutiblement positiu del 68: l'esperit de crítica, de contestació. L'atreviment polític de demanar noves regles de joc».

Jordi Porta

Barcelona, 1936. Estudiant de Filosofia a la Universitat de Nanterre entre 1967 i 1970. Ha estat director de la Fundació Jaume Bofill i, actualment, és president de la fundació Òmnium Cultural i síndic de greuges de la UAB.

Xavier Rubert de Ventós

Barcelona, 1939. Professor de Filosofia i catedràtic d'Estètica de la Universitat Politècnica, va ser professor visitant a la Universitat de Cincinnati el 1964 i becari a Berkeley el 1973. Ha estat diputat a Madrid i Estrasburg.

PEDAGOGIA CONTRA ELS TÒPICS

L'ambaixada valenciana a Barcelona

VICENT MARTÍNEZ

València, 1981

Periodista.

Membre de la Permanent
d'Espai País Valencià.

Espai

País Valencià

L'Espai País Valencià és una entitat constituïda la tardor de 2004 que pretén agrupar els valencians residents al Principat de Catalunya i a tots aquells que no sent valencians volen contribuir a la recuperació cultural i nacional del País Valencià. Els objectius fonamentals de l'entitat són establir un espai de trobada dels valencians residents al Principat, mostrar la realitat valenciana tal com és i sense tòpics a la societat principatina i establir unes xarxes socials de persones i entitats potents per cohesionar la societat dels Països Catalans.

espaipaisvalencia.org

POL PAGÈS

Com són els valencians que viuen al Principat?

Hi ha de tot, la gent més jove ve a estudiar, d'altres per motius laborals i, sobretot, comptem amb molts professors, perquè les condicions que se'ls ofereix a Catalunya són millors que al País Valencià.

Tenen consciència nacional?

Per començar, no són anticatalanistes, sinó tot el contrari. El valencià que viu al Principat no només no s'amaga de ser valencià, sinó que a més a més en fa una qüestió de militància.

Quina sensació teniu?

Sovint sentim que vivim un exili interior perquè les condicions nacionals a Catalunya són més bones que al País Valencià. De tota manera, també ens sentim molt còmodes de viure a Catalunya perquè continuem vivim al mateix país, als Països Catalans.

Quina impressió es té al Principat, dels valencians?

El gran problema han estat els mitjans de comunicació, perquè massa vegades

«O reaccionem entre tots o no quedarà País Valencià, és a dir, no tindrem país, ni serà valencià»

s'han cenyit a tòpics i clixés a l'hora de descriure els valencians com a gent de dretes, espanyolistes i que parlen en castellà. Evidentment, els valencians no som això i un objectiu de l'Espai és explicar-ho a la gent.

Quines diferències veus entre el Principat i el País Valencià, en matèria lingüística?

Al Principat la llengua té més prestigi, i això es nota en molts aspectes quotidians, però pel que fa al seu ús social, el País Valencià i Catalunya són molt més iguals del que la gent es pensa.

Com valoreu la situació política que viu el País Valencià?

Hi ha una dreta espanyolista forta amb un discurs simple i profitós que durant els 13 anys que fa que controla la

Generalitat ha creat una xarxa clientelar molt potent. L'esquerra no té un projecte clar i, per tant, tindrem dreta per anys. Amb tot, no ens quedarem de braços creuats davant un govern que fa el que fa contra la llengua, la cultura, el territori... O reaccionem entre tots o no quedarà País Valencià, és a dir, no ens quedarà país, ni tampoc serà valencià.

D'on surt la idea de crear l'Espai País Valencià?

El 2003 s'estableixen trobades periòdiques dels valencians residents al Principat per crear una associació a través de les xarxes humanes de cadascú. La tardor de 2004 es funda l'Espai i el desembre del mateix any es presenta en societat amb el manifest «Valencians a favor de la unitat de la llengua», signat per valencians residents al Principat.

Com expliqueu el País Valencià a través de l'Espai?

Nosaltres volem mostrar el País Valencià ocult que no surt als mitjans de comunicació. Això ho fem a través de diverses activitats culturals i polítiques, com ara espectacles de música

i teatre d'arrel tradicional o les últimes novetats que es fan al País Valencià, així com debats i taules rodones sobre temes d'actualitat. A més a més, cada any organitzem la setmana cultural.

Què és la setmana cultural?

L'organitzem cada primavera des de l'any 2005 i consisteix en tot un seguit d'actes culturals programats en dos o tres setmanes. Els dos actes que sempre funcionen molt bé són un concert de rock i el Despertafolk, que es fa conjuntament amb entitats d'arreu de cadascun dels territoris de la Corona d'Aragó: el C.A.T., del Principat de Catalunya; Sa Sargantana, de les Illes; el Rolde Aragonés de Barzelona i l'Espai País Valencià.

Com valoraríeu l'existència d'un espai Principat al País Valencià?

Seria excel·lent. De fet, tenim la idea d'obrir a mitjà termini un Espai País Valencià a Palma. Tot contacte entre territoris dels Països Catalans és positiu. Tots compartim la mateixa llengua i cultura. La unió fa la força.